[2024] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 288 : 2024 ਆਈ ਐਨ ਐਸ ਸੀ 104

ਮੱਲੱਪਾ ਅਤੇ ਓ.ਆਰ.ਐਸ.

ਬਨਾਮ

ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ

(2011 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1162)

12 ਫਰਵਰੀ 2024

[ਬੇਲਾ ਐਮ. ਤ੍ਰਿਵੇਦੀ ਅਤੇ ਸਤੀਸ਼ ਚੰਦਰ ਸ਼ਰਮਾ, * ਜੇ.ਜੇ.]

ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਮੁੱਦਾ

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੰ: 3, 4 ਅਤੇ 5 ਨੂੰ ਇੱਕ 'ਐਮ' ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਤਲ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ 302 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਸਹੀ ਸੀ।

ਹੈੱਡਨੋਟਸ

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860 ਐੱਸ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਰੀ, ਕੁਹਾੜੀਆਂ, ਚਾਕੂਆਂ ਅਤੇ ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਅੱਠ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ 'ਐਮ' 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 4 ਨੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ, ਪਿੱਠ ਅਤੇ ਅੰਡਕੋਸ਼ 'ਤੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪੀਡਬਲਯੂ 4 ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਲੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੁਕਾ ਲਿਆ, ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੀਡਬਲਯੂ 3 ਨੇ ਐਮ. ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 4 ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਨਾਲ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ ਪੀਡਬਲਯੂ 3 ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਡਰੋਂ ਲੁਕਿਆ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 (ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ) ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਅੱਠ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ:

ਫੜੇ ਗਏ: ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੇਸ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੀਡਬਲਯੂ 3 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 4 ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਪੀਡਬਲਯੂ 3 ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਈ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭਾਰੀ ਹਮਲੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ, ਉਹ ਵੀ ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂ 4 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਏ 3 ਦੁਆਰਾ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੀਡਬਲਯੂ 3 ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ,

*-ਲੇਖਕ

ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਤੋਰਨ ਵਾਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਮਾਂ-ਸੀਮਾਵਾਂ, ਪੀਡਬਲਯੂ -3 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਰਸਤਾ, ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਗਹਿਲੀ, ਪੁਲਿਸ ਚੌਕੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਆਦਿ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਕ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੀਡਬਲਯੂ -3 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਏ 3 ਦੁਆਰਾ ਪਿੱਛਿਓਂ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -3 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਸਿਰ, ਪਿੱਠ ਅਤੇ ਅੰਡਕੋਸ਼ 'ਤੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਬਿੰਦੂ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਲਗਭਗ 12:30 ਵਜੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ "ਖੁਦ ਦਾਖਿਲ" ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਇਸ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਦੂਜਾ ਨੁਕਤਾ ਪੀਡਬਲਯੂ -8 ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੌਰਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੀਡਬਲਯੂ 4 ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ, ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ, ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਨੂੰ "ਸਵੈ-ਦਾਖਲ" ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਬੇਹੋਸ਼ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 'ਤੇ ਪਾਈਆਂ ਸੱਟਾਂ, ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਸਧਾਰਨ ਸਨ - ਪੀਡਬਲਯੂ -8 ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਨੂੰ ਕੁਝ ਇਲਾਜ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਲਾਜ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੁਦਰਤੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ, ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਸੱਟ, ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿ ਜ਼ਖਮੀ ਇਕਦਮ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲਗਭਗ 20 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਬੇਹੋਸ਼ ਰਿਹਾ, ਇਹ ਮਾਮੂਲੀ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੋ ਪਦਾਰਥਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਤੱਥ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ 4 ਦਾ ਬਿਆਨ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਤੱਥ ਸਾਬਕਾ ਪਹਿਲੂ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲਾ ਗਵਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਤਾਜ਼ਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਲੈ ਕੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਰਕ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਵਿਗਾੜ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਖੋਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। [ਪਰਾ 29, 30, 33, 34, 39]

ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਾਅਦੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਅਤੇ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਮੁੱਲ, ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

ਆਯੋਜਿਤ: (i) ਸਬੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁੱਖ ਤੱਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ, ਮੌਖਿਕ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਮੇਤ ਵਿਆਪਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; (ii) ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅੰਸ਼ਕ ਜਾਂ ਚੋਣਵੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਆਂ ਦਾ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ; (iii) ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ, ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਸੰਭਵ ਹਨ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ; (iv) ਜੇਕਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਣਯੋਗ ਨਜ਼ਰੀਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੀ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਏਗੀ; (v) ਜੇਕਰ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਸਬੂਤ ਦੀ ਮੁੜ-ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; (vi) ਬਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਵਿਗਾੜ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਤੱਥ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। [ਪਰਾ 36]

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, 1973 ਅਪੀਲੀ ਪਾਵਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀ:

ਆਯੋਜਤ: ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ, ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ-ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮੁੜ-ਵਿਜ਼ਿਟ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ-ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਯੋਗ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਇਹ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਕ ਟੁਕੜਿਆਂ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਦੂਜਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਹੈ। ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਤੱਥ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੈ, ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਤੀਜਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਭਵ ਨਜ਼ਰੀਆ ਹੈ। ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ

ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਮਤਭੇਦ 'ਤੇ ਉਲਟ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਵਿਗਾੜ ਹੈ। [ਪਰਾ 25]

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਜੁਰੀਸਪ੍ਰੂਡੈਂਸ - ਦੋ-ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਿਧਾਂਤ - ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ।

[2024] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ.

ਮੱਲੱਪਾ ਅਤੇ ਓ.ਆਰ.ਐਸ. ਬਨਾਮ ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ

ਸੇਲਵਰਾਜ ਬਨਾਮ ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ, [2015] 9 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 381 : (2015) 10. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 230; ਸੰਜੀਵ ਬਨਾਮ ਐਚ.ਪੀ., (2022) 6 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 294; ਸਨਵਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ, [1961] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 120 : ਏ.ਆਈ.ਆਰ 1961 ਐਸ.ਸੀ 715; ਸ਼ਰਦ ਬਿਰਧੀਚੰਦ ਸਾਰਦਾ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ, [1985] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 88 : (1984) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 116 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ।

ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860; ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, 1973।

ਕੀਵਰਡਸ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਕਤਲ; ਬਰੀ; ਗਵਾਹੀਆਂ; ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਲੜੀ; ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ; ਸਬੂਤ ਦੀ ਕਦਰ; ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਤੱਥ; ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀ; ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ; ਦੋ-ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਿਧਾਂਤ; ਸਬੂਤ ਦੇ ਪਦਾਰਥਕ ਟੁਕੜੇ।

ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕੇਸ

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ : 2011 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ.1162

2005 ਦੇ ਸੀਆਰਐਲਏ ਨੰਬਰ 1363 ਵਿੱਚ ਬੈਂਗਲੁਰੂ ਵਿਖੇ ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 31.05.2010 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਹਾਜ਼ਰੀ

ਬਸਵਪ੍ਰਭੂ ਪਾਟਿਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਪ੍ਰੀਤਾ ਸ਼ਰਨਗੌੜਾ, ਸ਼ਰਨਗੌੜਾ ਪਾਟਿਲ, ਐਡਵ. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਸ਼ਾਂਤ ਪਾਟਿਲ, ਏ.ਏ.ਜੀ., ਡੀ.ਐਲ. ਚਿਦਾਨੰਦ, ਐਡ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ.

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ / ਹੁਕਮ

ਨਿਰਣਾ

ਸਤੀਸ਼ ਚੰਦਰ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ.

1. ਨਿਆਂ ਦੇ ਪਹੀਏ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੀਸ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਵਧੀਆ ਪੀਸ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੱਲੱਪਾ ਪੁੱਤਰ ਨਿੰਗੱਪਾ ਕਨੇਰ, ਹਨਮੰਥ ਪੁੱਤਰ ਨਿੰਗੱਪਾ ਕੰਨੇਰ ਅਤੇ ਧਰਮੰਨਾ ਪੁੱਤਰ ਨਿੰਗੱਪਾ ਕੰਨੇਰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਨ,

ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 3, 4 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਮਰਥੰਡੱਪਾ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਹੇਠ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ 24.03.2005 ਨੂੰ ਗੁਲਬਰਗਾ ਵਿਖੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ/ਫਾਸਟ ਟਰੈਕ ਅਦਾਲਤ-1 ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਆਖਰਕਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ ਨੇ ਕਰਨਾਟਕ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1363/2005 ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 31.05.2010 ਨੂੰ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

2. ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ, ਅੱਠ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ

ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੇਸ

3. ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇੱਕ ਨਗਮਾ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਕਥਿਤ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧਾਂ ਕਾਰਨ, ਏ1-ਏ8 ਅਤੇ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਨ। 28.06.1997 ਨੂੰ, ਮਾਰਥਨਡੱਪਾ (ਮ੍ਰਿਤਕ), ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.ਡੀ3 ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.ਡੀ4 ਇੱਕ ਬਲਦ-ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਪਿੰਡ ਆਦਭਵੀ ਤੋਂ ਪਿੰਡ

ਨਗਰਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਵੇਰੇ 9 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.ਡੀ-2 (ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ) ਦੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੇ। ਪਿੰਡ ਨਾਗਰਲ ਜਾਣ ਲਈ ਬਲਦ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ। ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਕੋਲ ਏਦਭਵੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਗਰਾਲ ਵਿਖੇ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਿੰਡ ਨਗਰਾਲ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਪਿੰਡ ਸ਼ਾਂਤਪੁਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਲਦ-ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਨਗਰਾਲ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੈਲ ਗੱਡੀ ਬਲਵੰਤੱਪਾ ਚੰਨੂਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਏ 1 ਤੋਂ ਏ 8 ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੁਪਣ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਬੈਲਗੱਡੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ।

4. ਇਸਤਗਾਸਾ ਕੇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਏ 3, ਏ 4 ਅਤੇ ਏ 6 ਕੁਹਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸਨ (ਐਮ.ਓ.ਐਸ . 5, 6 &7), ਏ 5 ਚਾਕੂ (ਐਮ.ਓ 8) ਅਤੇ 1, ਏ 2, ਏ 7 ਅਤੇ ਏ 10 ਕਲੱਬਾਂ (ਐਮ.ਓ.ਐਸ 9, 10 ਅਤੇ 1). ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ

---

1 ਐਮ.ਓ = ਪਦਾਰਥਕ ਵਸਤੂ

ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਧਮਕਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਗ਼ੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਨ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਅ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧੇ। ਏ 3 ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਸੱਜੀ ਲੱਤ 'ਤੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰੀਆਂ। ਏ 4 ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਪੰਜ/ਛੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਪੇਟ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ 'ਤੇ ਵਾਰ. ਏ 5 ਨੇ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਅਤੇ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, A6 ਨੇ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੇ ਸੱਜੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਮੰਦਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਠੋਡੀ 'ਤੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੀ ਗੋਦ 'ਤੇ ਵੀ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਏ 7 ਨੇ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬਲਦ-ਗੱਡੀ ਦੇ ਖੰਭੇ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਏ 1, ਏ 2 ਅਤੇ ਏ 8 ਨੇ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਕਲੱਬਾਂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ।

5. ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਡਰੋਂ, ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਨੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਏ3 ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ, ਪਿੱਠ ਅਤੇ ਅੰਡਕੋਸ਼ 'ਤੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪੀਡਬਲਯੂ 4 ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਿਆ।
6. ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-3 ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਦੌੜਿਆ ਅਤੇ ਜਾਲੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਉਸ ਖਾਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕਾ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਆਖਰਕਾਰ, ਮਾਰਥਾਨਡੱਪਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਅਲ ਟੂ ਏ8, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਮਾਰਥਾਨਡੱਪਾ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਲੱਭਦੇ ਹੋਏ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ 3 ਫਿਰ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-4 ਵੀ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਲਹੂ ਵਹਿ ਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਿਆ

ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-3 ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਡਰੋਂ ਜਾਲੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੁਕਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਜਾਲੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਦੇਵਪੁਰਾ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-3 ਅੱਡਾਭਵੀ ਸਥਿਤ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-2 ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਸਬੰਧੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੇਖੀ। ਉਸ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-4 ਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿਆ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 29.06.1997 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਹ ਪੀ.ਐਸ. ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ -10 ਨੂੰ Ex.P1 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਖਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ -10 ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਨੰਬਰ 78/97 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ -1 ਰਾਹੀਂ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ (Ex.P13) ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਫਸਟ ਕਲਾਸ 2, ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ। . ਐਫਆਈਆਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਸ਼ਾਮ 4:30 ਵਜੇ ਜੇਐਮਐਫਸੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ

---

2 ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ " ਜੇਐਮਐਫਸੀ " ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

7. ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ 29.06.1997 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 12:30 ਵਜੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-4 ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 8) ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-8 ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-8 ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-4 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਸੱਟਾਂ (ਸਾਧਾਰਨ) ਪਾਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਅਗਲੇਰੀ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਗੁਲਬਰਗਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਗੁਲਬਰਗਾ ਵਿਖੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ PW-4 ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -8 (Ex.P12) ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸੱਟ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-10 ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-9 ਦੇ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ | ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਪੰਚਾਂ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -7 ਅਤੇ ਮੱਲੇਸ਼ੀ)। ਪੰਚਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਰਥਨਡੱਪਾ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ 'ਤੇ ਸਾਬਕਾ ਪੰਚਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। 29.06.1997 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 4.30 ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ 6.00 ਵਜੇ ਤੱਕ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਮੰਗ ਪੱਤਰ (ਐਕਸ. ਪੀ 2) ਦੇ ਨਾਲ ਮਰਥਾਨਡੱਪਾ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -9 ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ PW 9 ਨੂੰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਕੱਕੇਰਾ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-9 ਨੇ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਕਕੇਰਾ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਅਤੇ 30.06.1997 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6.30 ਵਜੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਲਈ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-5 (ਡਾਕਟਰ) ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 29.06.1997 ਨੂੰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-10, ਪੰਚਾਂ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.7 ਅਤੇ ਮੱਲੇਸ਼ੀ) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਐਕਸ.ਪੀ.10 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਮੁਜ਼ਾਹਰਾ ਕੀਤਾ। ਵਾਰਦਾਤ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ, ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਐਮ.ਓ -1 (ਬਲਦ-ਗੱਡੀ ਦੀ ਖੱਲ), ਐਮ.ਓ -12 (ਚਪਲ ਦੀ ਜੋੜੀ), ਐਮ.ਓ -13 (ਤੌਲੀਆ), ਐਮ.ਓ -14 (ਖੂਨ

ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ ਚਿੱਕੜ), ਐਮ.ਓ -15 (ਨਮੂਨਾ ਚਿੱਕੜ) ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। , ਐਮ.ਓ -16 (ਟਾਇਟਾ) ਅਤੇ ਐਮ.ਓ -17 (ਕਮਰ ਦਾ ਧਾਗਾ) ਅਤੇ ਪਰਚੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪੰਚਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਸਨ।

8. 30.06.1997 ਨੂੰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-5 (ਡਾਕਟਰ) ਨੇ ਸਵੇਰੇ 6.30 ਤੋਂ 9.30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ 9 ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਪਾਈਆਂ ਅਤੇ Ex.P3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਿਗਰ ਦੇ ਟਿਸ਼ੂ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੈਮਰੇਜ ਸਦਮਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ 'ਚ ਮੌਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਤੋਂ 36 ਤੋਂ 48 ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਲਾਸ਼ 'ਤੇ ਮਿਲੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਵਸਤੂਆਂ (MOs) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ PC (PW9) ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੀਡਬਲਯੂ 9 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਲਈ ਮਰਥੰਡੱਪਾ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ 'ਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ9 ਦੁਆਰਾ ਕੱਕੇਰਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-10 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। PW-10 ਨੇ ਪੰਚਾਂ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 7 ਅਤੇ ਮੱਲੇਸ਼ੀ) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ Ex.P11 (ਐਮ.ਓ 1 ਤੋਂ 4) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਬਤ ਦਾ ਮੁਜ਼ਾਹਰਾ ਵੀ

ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਦਭਵੀ ਪਿੰਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮੁਦਗਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਗਮਾ (ਏ5 ਦੀ ਪਤਨੀ) ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ।

9. 01.07.1997 ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-10 ਨੇ ਬਲਵੰਤੱਪਾ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। 04.07.1997 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 5.30 ਵਜੇ ਟਿੰਟੀ ਪੁਲ 'ਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-10 ਨੇ ਏ5 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਕੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਏ 5 ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਚਾਕੂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਐਕਸ.ਪੀ 14 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਏ 5, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 10 ਅਤੇ ਪੰਚਾਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 6 ਅਤੇ ਯਮਨੱਪਾ) ਨੂੰ ਏਦਭਵੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਾਕੂ (ਐਮ ਓ -8) ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੁਹਾੜੀ (ਐਮ ਓ -5) ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-10 ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਸਾਬਕਾ ਪੀ 14. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -10, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇਐਮਐਫਸੀ, ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਤੋਂ ਏ 5 ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਰਿਮਾਂਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। 14.07.1997 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 4.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -10 ਨੇ ਏ 1 ਤੋਂ ਏ 4 ਨੂੰ ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ ਤੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਕੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਥਾਣੇ ਲਿਆਂਦਾ। ਏ 1 ਨੇ ਐਕਸ ਪੀ 15 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖੋਜ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। , ਏ 2 ਨੇ ਐਕਸ.ਪੀ 16 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖੋਜ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਏ 3 ਨੇ ਐਕਸ.ਪੀ 17 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖੋਜ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 15.07.1997 ਨੂੰ, ਏ 1 ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਂ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 6 ਅਤੇ ਯਮਨੱਪਾ) ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਅਗਵਾਈ ਦਿੱਤੀ,

ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਡੰਡਾ (ਐਮ ਓ 9) ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -10 ਨੇ ਐਕਸ.ਪੀ.5 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਬਤ ਦਾ ਮੁਜ਼ਾਹਰਾ ਕੀਤਾ। ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-10 ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਪੰਚਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਲੈ ਲਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਏ 2 ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡੰਡਾ ((ਐਮ ਓ -10) ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -10 ਨੇ ਐਕਸ.ਪੀ 7 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹਨਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੁਜ਼ਾਹਰਾ ਕੀਤਾ। A3 ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾਭਵੀ ਵਿਖੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਲਿਜਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕੁਹਾੜੀ (ਐਮ ਓ 7) ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -10 ਨੂੰ ਮਹਜ਼ਰ (ਐਕਸ.ਪੀ 6) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਪੰਚਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਲਏ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -10 ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ J ਜੇਐਮਐਫਸੀ, ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਤੋਂ ਏ 1 ਤੋਂ ਏ 4 ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਰਿਮਾਂਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਮਿਤੀ 25.07.1997 ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 10 ਨੇ ਏ 7 ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 17.07.1997 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6.30 ਵਜੇ ਏ 6 ਨੂੰ ਗੁਰਗੰਟਾ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ ਤੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਕੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਏ 6 ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਐਕਸ.ਪੀ.18 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਚਾਕੂ (ਐਮ ਓ 8) ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-10 ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਹਜ਼ਾਰ ਐਕਸ.ਪੀ8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਏ6 ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਆਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 07.10.1997 ਨੂੰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -10 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 9 ਰਾਹੀਂ ਸਾਰੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਸਮਾਨ ਐੱਫ ਐੱਸ ਐੱਲ, ਬੈਂਗਲੁਰੂ ਨੂੰ ਭੇਜੇ।

10. 07.08.1997 ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -10 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 4 ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। 22.08.1997 ਨੂੰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 10 ਨੇ ਡਾਕਟਰ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -5) ਤੋਂ ਪੋਸਟ-ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ (ਐਕਸ.ਪੀ 3) ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ। 30.08.1997 ਨੂੰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 9 ਬੈਂਗਲੁਰੂ FSL ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -9 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 10 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁੜ-ਸੀਲਬੰਦ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਲੇਖ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਐਕਸ.ਪੀ 12 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਕਸ਼ਮਣ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 4) ਦਾ ਸੱਟ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ। 14.09.1997 ਨੂੰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -10 ਨੂੰ ਐੱਫ ਐੱਸ ਐੱਲ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਬਕਾ ਪੀ 19 ਅਤੇ ਐਕਸ ਪੀ 20 ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ।
11. ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ 29.09.1997 ਨੂੰ ਜੇ.ਐਮ.ਐਫ.ਸੀ., ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਜੇਐਮਐਫਸੀ ਅਦਾਲਤ, ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਨੇ 19.01.1998 ਨੂੰ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ 22.03.2002 ਨੂੰ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਗੁਲਬਰਗਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ। ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 147, 148, 149, 302, 307 ਅਤੇ 504 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ

ਨੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਤੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 10 ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਐਕਸ.ਪੀ 1 ਤੋਂ ਸਾਬਕਾ ਪੀ 21 ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਐਮ.ਓ. 1 ਤੋਂ 17 ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਾਬਕਾ ਡੀ 1 ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕੀਤੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧਾਰਾ 235 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਤੀ 31.05.2010 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਏ 3 ਤੋਂ ਏ 5 (ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ) ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1,2, 6, 7 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ।

12. ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਸਾਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 3 ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਸਿਰਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ।

13. ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੀਏ, ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਜਾਗਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਨ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ:

I. ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 3 ਦਾ ਸਬੂਤ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਥਿਤ ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਆਚਰਣ ਨਕਲੀ ਸੀ।

II. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 3 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 4 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਦੇਖਿਆ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੱਕ ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਣਾ ਚੁਣਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ।

III. ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਲਿੰਗਸਗੁਰ ਤੋਂ ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਅਤੇ ਗੁਲਬਰਗਾ ਵਿਚਕਾਰ ਰੂਟ 'ਤੇ ਕਈ ਬੱਸਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦਾ ਸੰਸਕਰਣ, ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 6.00 ਵਜੇ ਬੱਸ ਫੜ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਕਲੀ ਹੈ। ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ 28.06.1997 ਨੂੰ ਹੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਸਹੂਲਤ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ।

IV. ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-3 ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ 4 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਪਿੰਡ ਨਗਰਾਲ ਵਿਖੇ ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।

V. ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੇ ਦੇਵਪੁਰਾ ਵਿਖੇ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਬੱਸ ਵਿਚ ਸਵਾਰ ਸਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਗੁਰੂਗੰਟੇ ਜਾਣ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੋਂ ਉਸ ਨੇ ਏਦਭਵੀ ਪਿੰਡ ਲਈ ਇਕ ਹੋਰ ਬੱਸ ਫੜੀ। ਘਟਨਾ ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਵਾਪਰੀ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ 18 ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਚੌਕੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਦੇਵਪੁਰਾ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾਭਵੀ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਦੌਰਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਆਈ ਹੋਵੇਗੀ।

VI. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-3 ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-4 ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸੁਹਿਰਦ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-4 ਦੀ ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਕਿ ਉਹ ਬਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛੁਪ ਗਿਆ, ਨਕਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਸਬੂਤ ਕਿ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਏ ਜਾਣ ਤੱਕ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ, ਨਕਲੀ ਹੈ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.4 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਗੁਲਬਰਗਾ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

VII. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿੱਧਰਮਗੌੜਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਮ.ਐਲ.ਸੀ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਰਸੱਪਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

VIII. ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ "ਖੁਦ ਦਾਖਿਲ" ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਪੀਡਬਲਯੂ -8 ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਮਲਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂਕਿ, ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਦਿਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਵਾਪਰੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ -3 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

14. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲ 'ਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਨੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਥਾਨਡੱਪਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੱਤਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -3 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅੱਗੇ

ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਏ ਸੱਟਾਂ ਬਾਰੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

15. ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਗਵਾਹ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਏ1, ਏ2, ਏ7 ਅਤੇ ਏ8 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਏ3, ਏ4 ਅਤੇ ਏ6 ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ. ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਏ7 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਏ3 ਨੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦਾ ਸਬੂਤ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-4 ਬੇਹੋਸ਼ ਪਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਗਲੀ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 12.30 ਵਜੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਾਬਕਾ ਪੀ 8 'ਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਅਰਧ-ਚੇਤੰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਰਧ-ਹੋਸ਼ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

16. ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਈਕੋਰਟ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-4 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਹੋਏ ਹਮਲੇ ਦਾ ਗਵਾਹ ਸੀ ਅਤੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵੀ ਸੀ।

17. ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-3 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਕੋਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਈ ਵਿਕਲਪ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੱਸ ਸਟਾਪ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ, ਨਾਗਰਲ ਪਿੰਡ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਜਾਣਾ, ਪਰ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿੰਡ ਸਹਾਇਤਾਭਵੀ ਪਿੰਡ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੀਡਬਲਯੂ -2 ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉਚਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਈਕੋਰਟ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਦਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਨਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਏਦਭਵੀ ਪਿੰਡ ਜਾਣਾ, ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -3 ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਸਬੂਤ, ਜੇਕਰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਕਥਿਤ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -3 ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਸਬੂਤ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਏ।,

ਏ2, ਏ7 ਅਤੇ ਏ8 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਲੱਬਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਹੈ।

18. ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਏ3 ਤੋਂ ਏ6 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪੀਡਬਲਯੂ -3 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ -4 ਦੇ ਸਬੂਤ ਇਕਸਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਏ3 ਤੋਂ ਏ6 ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹਮਲੇ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਅਤੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕੀਤੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਏ3, ਏ4 ਅਤੇ ਏ5 ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਤੇ ਏ1, ਏ2, ਏ7 ਅਤੇ ਏ8 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

19. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਪਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸਮੁੱਚੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ-ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਗਲਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਦੋ ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਸੰਭਵ ਸੀ।

20. ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ PW-3 ਅਤੇ PW-4 ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਹਮਲੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਗਲਤੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

21. ਅਸੀਂ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

22. ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ।

23. ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ, ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ: 1 ਤੋਂ 5 ਆਪਸ ਵਿਚ ਭਰਾ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ: 6 ਤੋਂ 8 ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 5 ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਆਦਭਵੀ, ਤਾਲੁਕ ਲਿੰਗਸਗੁਰ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 (ਨਰਸੱਪਾ) ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਰਥਾਨਡੱਪਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਦੇ ਭਤੀਜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਪਿੰਡ ਆਦੀਭਵੀ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪੀੜਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹਨ।

24. ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਬਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੈ। ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਧਾਰਣਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੜਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੱਥ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਬਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਉਦੋਂ ਠੋਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਬਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

25. ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਪੀਲ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ, ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮੁੜ-ਵਿਜ਼ਿਟ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਯੋਗ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੋਵੇ।

---

2 [2015] 9 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 381 : (2015) 10 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 230

ਮੱਲੱਪਾ ਅਤੇ ਓ.ਆਰ.ਐਸ. ਬਨਾਮ। ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ

ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਕ ਹਿੱਸਿਆਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਦੂਜਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਤੱਥ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ। ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਤੀਜਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਭਵ ਨਜ਼ਰੀਆ ਹੈ। ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਮਤਭੇਦ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਲਟਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਵਿਗਾੜ ਹੈ।

26. ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। 'ਦੋ-ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਿਧਾਂਤ' ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦੋ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਵਿਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹੱਲ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ 'ਚ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਸਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਸੰਭਵ ਹਨ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੇਕਸੂਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਵੀ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਾਈਕੋਰਟ ਲਈ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਕੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਰਸ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਸੇਲਵਰਾਜ ਬਨਾਮ ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ

"13. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਸੰਭਵ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਜਗਨ ਐੱਮ. ਸੇਸ਼ਾਦਰੀ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ ਟੀ.ਐੱਨ. [(2002) 9 ਐੱਸ.ਸੀ.ਸੀ. 639] ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਰੀ ਹੋਣ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਵਿਚਾਰ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਵੇਲੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ:

"9. ...ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਲਾਹੁਣਯੋਗ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਾ ਪਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਰਪੱਖ ਫੈਸਲੇ

ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸੰਭਵ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। "

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

ਸੰਜੀਵ ਬਨਾਮ ਐਚਪੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਸਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ

7. ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ:

7.1 ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੋਲ ਜੋ ਕਾਰਨ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਅਪਟਰਨਡ (ਵੇਖੋ ਵਿਜੇ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ 5, ਅਨਵਰ ਅਲੀ ਬਨਾਮ ਐਚਪੀ6 ਰਾਜ)

7.2 ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਆਮ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ (ਦੇਖੋ ਅਟਲੇ ਬਨਾਮ ਯੂ.ਪੀ. 7 ਦਾ ਰਾਜ)

7.3 ਜੇਕਰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਸੰਭਵ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਦੇਖੋ ਸੰਬਾਸੀਵਨ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲਾ8 ਰਾਜ)"

27. ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ PW-3 ਅਤੇ PW-4 ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। PW3 ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਕਲੀ ਕਰਾਰ ਦੇ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। PW-3 ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ 28.06.1997 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ PW-4 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। PW-3 ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ A3 ਨੇ PW-4 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ PW-3 ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲਈ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-4 'ਤੇ

1[2019] 6 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 994 : (2019) 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 436

2(2020) 10 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 166)

3 ਏਆਈਆਰ 1955 ਐਸਸੀ 807

4[1998] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 280 : (1998) 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 412

ਪਿੱਛਿਓਂ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, PW-3 ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛੁਪ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ PW-4 ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਡਰੋਂ ਉਹ ਫਿਰ ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੱਕ ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬਾਹਰ

ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੇਵਪੁਰਾ ਵੱਲ ਪੈਦਲ ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਰੂਟ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬੱਸਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ PW-3 ਕੋਈ ਬੱਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਦੇਵਪੁਰਾ ਵੱਲ ਤੁਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਹ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਥੇ ਹੀ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ, PW 3 ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ 6 ਵਜੇ ਬੱਸ ਫੜਦਾ ਹੈ। PW-3 ਨੇ 28-29.06.1997 ਦੀ ਸਾਰੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਰਾਤ ਕਿਵੇਂ ਬਿਤਾਈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਾਰਥੰਡੱਪਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ, ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਜਦੋਂ ਝਾੜੀਆਂ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਣ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕਾਰਨ ਜਾਨ ਦਾ ਡਰ ਸੀ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਡਰ. ਇੰਨੇ ਡਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੇ ਦੇਵਪੁਰਾ ਤੋਂ ਆਦੀਭਵੀ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਪੁਲੀਸ ਚੌਕੀ ਚੌਕੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸਗੋਂ ਉਹ ਦੇਵਪੁਰਾ ਦੇ ਬੱਸ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਕਰੀਬ 4 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਨਗਰਾਲ ਵਿਖੇ ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੂਚਿਤ ਨਾ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ PW-4 ਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਜੋ ਹਮਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਕਾਂਤ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਕਤ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਬੱਸ ਰੂਟ 'ਤੇ ਡਿੱਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬੱਸਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

28. ਹਮਲੇ ਦੇ ਲਗਭਗ 18 ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ PW-3 ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ PW-2 ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾਭਵੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਦੇ ਆਚਰਣ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਦਰਤੀ ਪਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ PW-2 ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਆਚਰਣ ਜਾਇਜ਼ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ PW-3 ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸਖ਼ਤ ਹਮਲੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ PW-4 ਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, 18 ਘੰਟੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ, ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਸੰਸਕਰਣ. ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮਹੱਤਤਾ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਕਿ PW4 PW3 ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਨਬੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਦਾ ਆਚਰਣ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਕਲੀ ਕਰਾਰ ਦੇਣਾ ਸਹੀ ਸੀ।

29. PW-3 ਦਾ ਆਚਰਣ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਭਾਰੀ ਹਮਲੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਵੀ ਜਦੋਂ PW-4 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ A3 ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਹਮਲਾਵਰ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ PW-3 ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਚੁਣਿਆ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ PW-3 ਘਟਨਾ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਿਆਸ ਅਰਾਈਆਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਮਾਂ-ਸੀਮਾਵਾਂ, PW-3 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਰਸਤਾ, ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ PW-4 ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਗਹਿਲੀ, ਪੁਲਿਸ ਚੌਕੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਆਦਿ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਕ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। PW-3 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ.

30. -4 ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ A3 ਦੁਆਰਾ ਪਿੱਛਿਓਂ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ PW-3 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, PW-4 ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ, ਪਿੱਠ ਅਤੇ ਅੰਡਕੋਸ਼ 'ਤੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੁਕਤਾ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। PW-4 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 12:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ "ਸਵੈ-ਦਾਖਲ" ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ। ਇਸ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਦੂਜਾ ਨੁਕਤਾ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-8 ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਵਿਖੇ PW-4 ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੌਰਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ PW-4 ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ। ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਨੂੰ "ਸਵੈ-ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ" ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨੂੰ ਸਮੱਗਰੀ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਰਧ-ਚੇਤੰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਦੇ ਕਥਨ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ।

31. ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 'ਤੇ ਪਾਈਆਂ ਸੱਟਾਂ, ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਸਧਾਰਨ ਸਨ। ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-8 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਨੂੰ ਕੁਝ ਇਲਾਜ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਲਾਜ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, PW-8 ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁਲਬਰਗਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਸੱਟ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ Ex.P12 ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। Ex.P12 ਨੇ ਵੀ ਸੱਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਧਾਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੱਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਹਮਲੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-3 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਏ3 ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਥਾਵਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਰ, ਪਿੱਠ ਅਤੇ ਅੰਡਕੋਸ਼ 'ਤੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਮਲਾ ਇੰਨਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਸੀ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਤੁਰੰਤ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁਦਰਤੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਸੱਟ, ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿ

ਜ਼ਖਮੀ ਤੁਰੰਤ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਲਗਭਗ 20 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਬੇਹੋਸ਼ ਰਿਹਾ, ਕੋਈ ਮਾਮੂਲੀ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਮਿਆਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸੱਟ ਜਿਸ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

32. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਨੇ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਸ਼ੋਰਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਪਰ ਉਹ ਹਮਲੇ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਸਿਰ ਸਮੇਤ ਇੰਨੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ 20 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀਡਬਲਯੂ-10 ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਕਿ 20 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਦਵਾਈ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਨਤਕ ਬੱਸ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਈ। ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ PW-4 ਜਨਤਕ ਆਵਾਜਾਈ ਦੁਆਰਾ, ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਲਈ ਦੋ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚੇਤੰਨ ਸੀ, ਪਰ ਲਗਭਗ 30 ਦਿਨ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ।O ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-10 ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਰ੍ਹਾ ਦੌਰਾਨ, ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਅੰਡਕੋਸ਼ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਹੀ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-3 ਅਤੇਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਸੁਧਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ, PW-4 ਨੂੰ ਵੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸੱਟ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ - ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਮਲੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ, ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਐਕਸ.ਪੀ.12 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੱਟ ਦਾ ਸਮਾਂ ਰਾਤ ਦਾ ਸੀ। ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਮੁੱਦਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਸੀ।

33. ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਦਿਆਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਗਵਾਹ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੋ ਪਦਾਰਥਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ - ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਦਾ ਬਿਆਨ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅਰਸੇ ਬਾਅਦ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਤੱਥ। ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਲੂ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਸੰਦੇਹ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲਾ ਗਵਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਗਵਾਹੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਸਬੂਤ (ਜ਼ਖਮ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ) ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ ਹੈ , ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ), ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਵਜ਼ਨ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਛਾਂਟਣ ਅਤੇ ਤੋਲਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ।

34. ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸੀ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਤਾਜ਼ਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪਲਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਇਹ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ, ਸਿਰਫ਼ ਵਿਚਾਰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਰੀ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨੀਵਾਂ ਮਿਆਰ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇਗਾ।

35. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਦਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸੀਮਤ ਸਮੂਹ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜਾਂਚਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ 'ਤੇ ਵੀ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਜਿੰਨਾ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮਿਉਪਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ। ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਛਾਂਟਣ ਅਤੇ ਤੋਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਮੂਹ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਤਾਰਬੱਧ, ਦੋਸ਼ ਦੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਿੱਟੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੰਸ਼ਕ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬੇਤੁਕੇ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਸਨਵਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

"9. ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਤੀਜੇ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: (1) ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; (2) ਸ਼ੀਓ ਸਵਰੂਪ ਕੇਸ [ਐਲਆਰ 61 ਆਈਏ 398] ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕੇਸ ਲਈ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਲਈ ਇੱਕ ਸਹੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ (3) ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਵਾਕਾਂਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, (i) "ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨ", (ii)

“ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਠੋਸ ਕਾਰਨ”, ਅਤੇ (iii) “ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਾਰਨ”, [1961] 3 ਐਸਸੀਆਰ 120 : ਏਆਈਆਰ 1961 ਐਸਸੀ 715

ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪੂਰੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ; ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਅਸਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਰੀ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

36. ਸਾਡਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਾਅਦੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਅਤੇ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਮੁੱਲ, ਨਿਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

i. ਸਬੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁੱਖ ਤੱਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿਆਪਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ, ਮੌਖਿਕ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਮੇਤ;

ii. ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅੰਸ਼ਕ ਜਾਂ ਚੋਣਵੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਆਂ ਦਾ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ;

iii. ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ, ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਸੰਭਵ ਹਨ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ;

iv. ਜੇਕਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਨਜ਼ਰੀਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੀ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਏਗੀ;

v. ਜੇਕਰ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ-ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;

vi. ਬਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਵਿਗਾੜ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਤੱਥ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

37. ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ, ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਦਲੀਲ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-3 ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.ਡੀ-4 ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਅਤੇ

ਇਸ ਲਈ, ਹਾਲਾਤੀ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਸਪੁਰਦਗੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਗਲਤ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.ਡੀ-3 ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ 'ਤੇ ਪਰਖਿਆ ਜਾਣਾ

ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਆਚਰਣ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਆਚਰਣ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਲੋੜੀਂਦਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਗਵਾਹੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਕੇਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜਾ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਗਵਾਹੀਆਂ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ, ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ, ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਢੰਗ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ, ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ -3 ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ। , ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਆਦਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਮੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਰਦ ਬਿਰਧੀਚੰਦ ਸਾਰਦਾ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ 10 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਪੰਚਸ਼ੀਲ" ਜਾਂ ਹਾਲਾਤੀ ਸਬੂਤ ਦੇ ਪੰਜ ਸਿਧਾਂਤ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ:

"153. ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ:

1) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

   ਇੱਥੇ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਹਾਲਾਤ "ਲਾਜ਼ਮੀ ਜਾਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ" ਅਤੇ "ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ" ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਾਜੀ ਸਹਿਬਰਾਓ ਬੋਬਡੇ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ [(1973) 2 SCC 793] ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ "ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ" ਅਤੇ "ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਬਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ" ਵਿਚਕਾਰ ਕੇਵਲ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ:

   "ਯਕੀਨਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 'ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਅਤੇ 'ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ' ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਦੂਰੀ ਲੰਬੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਸਿੱਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੰਡਦਾ ਹੈ।"

2) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਰਿਕਲਪਨਾ 'ਤੇ ਵਿਆਖਿਆਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਸਿਵਾਏ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ,

3) ਹਾਲਾਤ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਰੁਝਾਨ ਦੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ,

4) ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸੰਭਵ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ

[1985] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 88 : (1984) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 116

5) ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਇੰਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੰਮ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

38. ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ "ਜ਼ਰੂਰੀ" ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ "ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ"। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਰਦ ਬਿਰਦੀਚੰਦ ਸਾਰਦਾ 11 ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਅਤੇ "ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ" ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅੰਤਰ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਅੰਤਰ।

39. ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਰਕ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਵਿਗਾੜ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਖੋਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਤਾਜ਼ਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਅਤੇ ਉਹੀ ਸਟੈਂਡ ਬਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

40. ਕੈਪਸ਼ਨਡ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਰਿਮ ਅਰਜ਼ੀਆਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹਨ, ਦਾ ਵੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

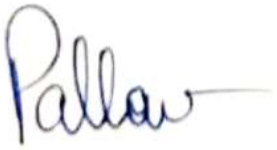
41. ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨ।

ਹੈੱਡਨੋਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ: ਅੰਕਿਤ ਗਿਆਨ

ਕੇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ:
ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

11 [1985] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 88 ਸੁਪਰਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

PALLAV THAKUR ADVOCATE